

CARTA DOMINICAL

11 DE FEBRER DE 2018

RESSÒ DE LA PARAULA

El pa, fruit compartit i lliurat (i XII)

Hi ha un moment en la celebració de l'Eucaristia, que el sacerdot, prenent a les seves mans un tros de pa, el presenta davant Déu, mentre pronuncia unes paraules que recorden les benediccions dels àpats jueus:

“Us beneïm, Senyor, per aquest pa, que és fruit de la terra i del treball dels homes...”

En la seva senzillesa, resulta una benedicció molt bella. El pa és veritablement un fruit. És el resultat d'un do i d'un treball. Com a tal, motiva la benedicció a Déu, és a dir, el nostre reconeixement agraït i la lloança.

Però el més important d'aquest gest és l'evocació de la destinació del pa: esdevenir matèria de l'Eucaristia, el cos lliurat de Jesucrist:

“Ell serà per a nosaltres pa de vida”

En aquest moment de la celebració no podem oblidar els qui no tenen pa. De fet, immediatament abans s'ha fet la col·lecta, el significat de la qual és expressar, mitjançant l'aportació material i voluntària, que la comunitat comparteix béns. Aquesta aportació material formarà part de l'ofrena eucarística. Que la comunitat cristiana comparteix béns – també materials – és essencial a l'Església. Però, des de sempre, aquest gest ha inclòs el record i el compromís amb els pobres, encara que no formin part explícitament de la comunitat cristiana. Sempre els més pobres han tingut el seu lloc privilegiat al cor de l'Església, especialment en la celebració de l'Eucaristia.

D'aquest cor de l'Església va néixer l'organització Mans Unides: un grup de Dones d'Acció Catòlica (membres de la UMOF) que es van sentir cridades a comprometre's amb els qui al món passen gana. Per a elles, la fam de Déu era inseparable de la fam de pa. Avui

roman ben viva aquesta crida. Som també cridats per l'organització eclesial Mans Unides a sumar-nos a la nova Campanya Contra la Fam sota el lema “El món no necessita més menjar. Necessita més gent compromesa”. Hi ha en aquesta invitació uns pressupostos, uns criteris de llarg abast, sobre la producció d'aliments, el desequilibri ecològic i econòmic, l'explotació dels països més pobres, la sobreabundància i el malbaratament dels més rics, etc.

Mirem el pa que sostenen les mans del sacerdot mentre beneïm Déu. És un pa “nostre”, que tenim com a conseqüència de la terra i del nostre treball. Però, ¿com pot ser objecte de la nostra benedicció a Déu, si és fruit d'una terra posseïda i d'un treball realitzat al marge de la justícia i del respecte als drets bàsics dels més pobres? Més encara, ¿com pot arribar a ser matèria de l'Eucaristia, Cos de Crist, si aquest pa roman aquí al marge de l'amor concret i autèntic que va predicar Jesucrist i que ens transmet mitjançant el seu Esperit?

I mirem la nostra col·lecta, l'aportació material que realitzem com a signe de comunió. Segons el que posem a la safata i els motius que ens mouen a fer-ho, ¿pot ser realment signe de compartir i ajudar els qui passen gana segons els criteris que ens transmet l'Església en la seva Doctrina Social?

Són preguntes inquietants. Però la nostra resposta, sobretot ha de ser el gest, el compromís, la col·laboració. No és el problema la falta d'aliments. Ens en sobren. El problema és la falta de mans que el reparteixin amb justícia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat